

Bruksela, 25 kwietnia 2018 r.
(OR. en)

8342/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0103 (COD)

COMPET 245
CHIMIE 23
ENFOPOL 186
ENV 254
MI 288
ENT 77
UD 87
CODEC 634

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	25 kwietnia 2018 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2018) 209 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 i uchylające rozporządzenie (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2018) 209 final.

Zał.: COM(2018) 209 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Strasburg, dnia 17.4.2018
COM(2018) 209 final

2018/0103 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych,
zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 i uchylające
rozporządzenie (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania
prekursorów materiałów wybuchowych**

{SWD(2018) 104 final} - {SWD(2018) 105 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Prekursory materiałów wybuchowych to substancje chemiczne, które mogą być używane do celów zgodnych z prawem, ale również wykorzystywane niezgodnie z przeznaczeniem do produkcji materiałów wybuchowych. W celu zapobiegania nielegalnemu wytwarzaniu materiałów wybuchowych rozporządzenie (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych¹ („rozporządzenie”) ogranicza udostępnianie, wprowadzanie, posiadanie i używanie wybranych prekursorów materiałów wybuchowych w odniesieniu do ogółu społeczeństwa oraz określa przepisy dotyczące zgłaszania podejrzanych transakcji.

Od czasu wejścia w życie rozporządzenia w dniu 1 marca 2013 r.² zmniejszyła się ilość prekursorów materiałów wybuchowych dostępnych na wolnym rynku. Państwa członkowskie zgłaszały również coraz więcej podejrzanych transakcji, zniknięć i kradzieży. Prekursory materiałów wybuchowych są jednak nadal używane do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych. Takie właśnie materiały wybuchowe wytwarzane domowym sposobem zostały użyte w większości ataków terrorystycznych w UE, m.in. w Madrycie w 2004 r., w Londynie w 2005 r., w Paryżu w 2015 r., w Brukseli w 2016 r. oraz w Manchesterze i na stacji metra Parsons Green w 2017 r. Większość ofiar ataków terrorystycznych w ostatnich latach zginęła w atakach z użyciem materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem.

Poprzez wprowadzenie ograniczeń i kontroli na poziomie Unii rozporządzenie miało stworzyć równe warunki działania dla wszystkich przedsiębiorców. Cel został jednak osiągnięty tylko częściowo, ponieważ w rozporządzeniu zezwala się na wprowadzenie różnych poziomów ograniczeń w różnych państwach członkowskich. Podmiotom gospodarczym nie zapewniono zatem możliwie najbardziej jednolitych warunków. Ponadto rozporządzenie nie gwarantuje wystarczającego poziomu ochrony bezpieczeństwa publicznego. Istnieją doniesienia o próbach nabycia przez przestępców prekursorów materiałów wybuchowych w państwach członkowskich, w których obowiązują łagodniejsze ograniczenia, lub w internecie, gdzie rozporządzenie nie zawsze jest stosowane.

Obowiązujące ograniczenia i kontrole okazały się niewystarczające, aby zapobiec nielegalnej produkcji materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem. Przykładowo wymóg rejestracji transakcji nie zniechęca przestępców do nabywania prekursorów, ani nie zapobiega mu. Osoby prawne mogą nabywać prekursory materiałów wybuchowych, mimo że nie mają one takich potrzeb w związku z prowadzoną działalnością. Od czasu wejścia w życie rozporządzenia zmieniły się również zagrożenia. Terrorystyci używają nowych taktyk i opracowują nowe receptury i techniki produkcji bomb, które co najmniej w pewnym zakresie służą obejściu obowiązujących ograniczeń i kontroli.

Ponadto w rozporządzeniu brakuje przepisów ułatwiających jego przestrzeganie i egzekwowanie. Prowadzi to do luk systemowych w całym łańcuchu dostaw: nie wszystkie podmioty są świadome obowiązków wynikających z rozporządzenia i nie wszystkie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia zgodności z przepisami. Kontrole nie są również

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych (Dz.U. L 39 z 9.2.2013, s. 1).

² Jego przepisy zaczęto stosować od dnia 2 września 2014 r.

systematycznie przeprowadzane we wszystkich państwach członkowskich. Ponadto rozporządzenie nie jest wystarczająco jasne co do niektórych nałożonych w nim obowiązków, między innymi w obrębie przepisów dotyczących przekazywania informacji wzdłuż łańcucha dostaw. Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia ma na celu rozwiązanie wyżej wymienionych problemów poprzez wzmocnienie i doprecyzowanie przepisów rozporządzenia. Równolegle Komisja będzie kontynuować prace o charakterze nieustawodawczym mające na celu ograniczenie niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania prekursorów materiałów wybuchowych i usunięcie przeszkód w swobodnym przepływie takich substancji na rynku wewnętrznym, w szczególności poprzez kontynuowanie prac prowadzonych przez Stały Komitet ds. Prekursorów oraz uszczegółowienie i aktualizację wytycznych wprowadzonych na mocy rozporządzenia.

Inicjatywa jest częścią programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT). Platforma REFIT potwierdziła w swojej opinii powyższe problemy wynikające z rozbieżnego stosowania rozporządzenia i zaproponowała zbadanie możliwości ujednolicenia w stosowaniu przepisów, zwłaszcza poprzez ustanowienie wspólnych warunków i kryteriów dotyczących pozwoleń oraz wyjaśnienie niejednoznacznych zapisów o wymogach dotyczących podmiotów łańcucha dostaw.

- **Kontekst instytucjonalny wniosku**

Regulacja dostępności rynkowej prekursorów materiałów wybuchowych została wskazana jako priorytet polityczny w 2008 r. w planie działań UE w sprawie poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych³. Po przyjęciu planu działania Komisja Europejska powołała Stały Komitet ds. Prekursorów – grupę ekspertów reprezentujących organy państw członkowskich i zainteresowane strony z sektora chemicznego i detalicznego. Na podstawie zaleceń Stałego Komitetu ds. Prekursorów oraz wyników oceny skutków ewentualnych wariantów⁴ w 2010 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie prekursorów materiałów wybuchowych⁵. 15 stycznia 2013 r. przyjęte zostało rozporządzenie (WE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych („rozporządzenie”).

W Europejskiej agendzie bezpieczeństwa⁶, przyjętej przez Komisję w kwietniu 2015 r., po raz kolejny podkreślono znaczenie ograniczeń i kontroli jako czynnika udaremniającego działalność sieci terrorystycznych poprzez utrudnienie przeprowadzenia ataku na cele i ograniczenie dostępności i zastosowania substancji niebezpiecznych.

Po atakach z 13 listopada 2015 r. w Paryżu i 22 marca 2016 r. w Brukseli Komisja przyjęła plan działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi bronią palną i materiałami wybuchowymi oraz ich wykorzystywaniu do celów niezgodnych z prawem⁷ oraz komunikat

³ Rada Unii Europejskiej, „Plan działania UE w sprawie poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych”, 8109/08.

⁴ Dokument roboczy służb Komisji: Ocena skutków towarzysząca wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, SEC (2010) 1041 final z 20.9.2010.

⁵ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, COM (2010)0473 final z 20.9.2010.

⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Europejska agenda bezpieczeństwa, COM(2015) 185 final z 30.4.2015.

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady – Wdrażanie Europejskiej agendy bezpieczeństwa: Plan działania UE przeciwko nielegalnemu handlowi bronią palną i materiałami wybuchowymi oraz ich wykorzystywaniu do celów niezgodnych z prawem, COM (2015)624 final z 2.12.2015.

w sprawie realizacji europejskiej agendy w celu zwalczania terroryzmu⁸, w których zwróciła uwagę na nadal zbyt dużą dostępność prekursorów materiałów wybuchowych oraz konieczność zaostrożenia stosowanych kontroli.

W lutym 2017 r. Komisja przyjęła sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzenia⁹. W sprawozdaniu przedstawiono szereg wyzwań związanych z wdrożeniem rozporządzenia, przed którymi stoją państwa członkowskie i podmioty łańcucha dostaw, oraz wskazano na potrzebę zwiększenia potencjału wszystkich podmiotów zaangażowanych we wdrażanie i egzekwowanie ograniczeń i kontroli. Zwrócono uwagę na ograniczenia w przepisach dotyczące znajomości przepisów w łańcuchu dostaw oraz mnogość różnych systemów w UE, co stwarza istotne luki w zakresie bezpieczeństwa i stanowi wyzwanie dla podmiotów łańcucha dostaw prowadzących działalność w całej UE.

W październiku 2017 r. przyjęte zostało zalecenie Komisji w sprawie podjęcia niezwłocznych kroków, aby zapobiec czynieniu niewłaściwego użytku z prekursorów materiałów wybuchowych¹⁰. Państwa członkowskie zostały wezwane do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na mocy obowiązującego rozporządzenia, aby uniemożliwić terrorystom dostęp do substancji podlegających ograniczeniom, oraz do przeprowadzenia dokładnej oceny wprowadzonych przez nie systemów zakazów, pozwoleń i rejestracji.

7 grudnia 2017 r. Rada Unii Europejskiej z zadowoleniem przyjęła zalecenie i wezwała państwa członkowskie do ograniczenia dostępności prekursorów materiałów wybuchowych dla przeciętnych użytkowników¹¹. Parlament Europejski wyraził również zaniepokojenie w związku z powszechną dostępnością broni palnej i prekursorów materiałów wybuchowych w tajnych sieciach oraz coraz ściślejszymi powiązaniami między terroryzmem a przestępczością zorganizowaną¹².

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Substancje i mieszaniny, które mogą być użyte do wytwarzania nielegalnych materiałów wybuchowych, podlegają również innym instrumentom prawnym UE. Celem tych instrumentów, podobnie jak w przypadku niniejszego wniosku, jest zapewnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Mają one również inne cele, które z reguły związane są ze zdrowiem publicznym, bezpieczeństwem i środowiskiem. Drugim celem proponowanego w niniejszym wniosku rozporządzenia jest natomiast ochrona porządku publicznego, a konkretnie wykrywanie nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych i zapobieganie mu.

⁸ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady: Realizacja Europejskiej agendy bezpieczeństwa w celu zwalczania terroryzmu i utorowania drogi ku rzeczywistej i skutecznej unii bezpieczeństwa, COM(2016)230 final z 20.4.2016.

⁹ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych oraz przekazania uprawnień przewidzianego w tym rozporządzeniu, COM(2017)103 final z 28.2.2017.

¹⁰ Zalecenie Komisji w sprawie podjęcia niezwłocznych kroków, aby zapobiec czynieniu niewłaściwego użytku z prekursorów materiałów wybuchowych, C(2017)6950 final z 18.10.2017.

¹¹ Konkluzje Rady w sprawie wzmacniania reakcji Unii Europejskiej na zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe, w sprawie ograniczania dostępu do prekursorów materiałów wybuchowych i w sprawie ochrony przestrzeni publicznej, 15648/17.

¹² Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 października 2017 r. w sprawie walki z cyberprzestępczością (2017/2068(INI)).

Ograniczenia dotyczące substancji chemicznych na potrzeby ochrony porządku publicznego zawarto również w rozporządzeniach (WE) nr 1259/2013¹³ i (WE) nr 273/2004¹⁴, które odnoszą się odpowiednio do handlu prekursorami narkotyków pomiędzy państwami UE a państwami trzecimi oraz w ramach UE. Niektóre prekursory materiałów wybuchowych mogą być również używane jako prekursory narkotyków. Ponadto w rozporządzeniu Rady (WE) nr 428/2009¹⁵ przewidziano wspólne unijne przepisy dotyczące kontroli oraz wspólny unijny wykaz produktów podwójnego zastosowania, do których należą również niektóre prekursory materiałów wybuchowych.

W celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (rozporządzenie CLP)¹⁶ ustalono ogólnounijne kryteria określania, czy dana substancja chemiczna lub mieszanina, produkowana lub importowana na rynek europejski, powinna zostać sklasyfikowana jako niebezpieczna. Dostawcy muszą w odpowiednich przypadkach informować klientów, w tym konsumentów, o określonych zagrożeniach związanych z danymi substancjami lub mieszaninami. Najpowszechniejszym sposobem przekazywania informacji o zagrożeniu jest oznaczenie na opakowaniu substancji lub mieszaniny oraz karta charakterystyki, która jest przekazywana kolejnym podmiotom w łańcuchu dostaw.

Jeśli chodzi o cele zdrowia publicznego, ochrony środowiska i bezpieczeństwa, w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH)¹⁷ określono procedurę rejestracji substancji chemicznych oraz wykaz ograniczeń dotyczących produkcji, wprowadzania do obrotu i stosowania niektórych niebezpiecznych substancji, mieszanin i wyrobów. W wykazie tym figuruje prekursor materiału wybuchowego, a mianowicie azotan amonu. W rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003 w sprawie nawozów¹⁸ określono dokładne zasady dotyczące środków bezpieczeństwa i kontroli w odniesieniu do nawozów zawierających azotan amonu.

W niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia nie wymaga się wcześniejszej rejestracji ani klasyfikacji substancji chemicznych. Podejście w proponowanym rozporządzeniu jest takie, że wszystkie substancje chemiczne mogą być udostępniane, również ogółowi

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1259/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.U. L 330 z 10.12.2013, s. 30).

¹⁴ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47 z 18.2.2004, s. 1).

¹⁵ Rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1).

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

¹⁷ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

¹⁸ Rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów (Dz.U. L 304 z 21.11.2003, s. 1).

społeczeństwa, chyba że w rozporządzeniu (lub innych przepisach prawa Unii) przewidziano inaczej (zob. art. 4).

Dyrektywa 2014/28/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹⁹ dotyczy materiałów wybuchowych, natomiast niniejsze proponowane rozporządzenie dotyczy prekursorów materiałów wybuchowych, tj. substancji, które mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych. Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia nie obejmuje również wyrobów pirotechnicznych. Udostępnianie tych wyrobów jest uregulowane w dyrektywie 2013/29/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych²⁰, w której podzielono wyroby pirotechniczne zależnie od rodzajów zastosowań, celu i poziomu zagrożenia. Najbardziej niebezpieczna kategoria wyrobów pirotechnicznych widowiskowych (F4) jest przeznaczona wyłącznie do użytku profesjonalnego.

• Spójność z innymi politykami Unii

Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie planu działania UE z 2017 r. na rzecz zwiększania gotowości na wypadek chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych zagrożeń dla bezpieczeństwa²¹, a w szczególności środków określonych w tym planie działania dla sektora chemicznego, takich jak wykrywanie i łagodzenie zagrożeń chemicznych, np. wykrywanie przez organy celne, czy też zapobieganie zagrożeniom wewnętrznym w zakładach chemicznych. Ponadto plan działania UE z 2017 r. na rzecz wsparcia ochrony przestrzeni publicznej²² określa ramy dla współpracy i wymiany informacji i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w zakresie zagrożeń terrorystycznych, w tym zagrożeń związanych z materiałami wybuchowymi wytwarzanymi domowym sposobem.

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, uzupełni ramy prawa karnego określone w dyrektywie 2017/541 w sprawie zwalczania terroryzmu²³, w szczególności jeżeli zgłoszenie podejrzaney transakcji na podstawie niniejszego wniosku może prowadzić do wszczęcia dochodzenia na podstawie podejrzenia popełnienia przestępstwa terrorystycznego. Jeżeli w treściach internetowych nawołuje się publicznie do popełnienia przestępstw terrorystycznych z użyciem materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem, dyrektywa ta zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia środków prowadzących do usunięcia takich treści.

¹⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 1).

²⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 27).

²¹ COM(2017) 610 final z 18.10.2017.

²² COM(2017) 612 final z 18.10.2017.

²³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 114 TFUE umożliwiający Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przyjęcie środków ustawodawczych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą w celu zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Konieczność podjęcia działań na szczeblu UE została już potwierdzona wraz z przyjęciem rozporządzenia (UE) nr 98/2013, które określa ogólnounijne przepisy w zakresie ograniczeń i kontroli dotyczących prekursorów materiałów wybuchowych. O ile w istniejących ramach prawnych określono w pewnym stopniu wspólne podejście w UE, ich ocena wykazała również znaczne rozbieżności na poziomie legislacyjnym i operacyjnym. Rozporządzenie (UE) nr 98/2013 nie tylko zezwala państwom członkowskim na wprowadzanie różnych rodzajów ograniczeń, ale również pozostawia pole do rozbieżnych interpretacji i różnych poziomów praktycznego zastosowania.

Różne zasady i praktyki mają wpływ na podmioty gospodarcze w całej UE, zwłaszcza w przypadku sprzedaży i zakupu produktów w obrębie UE. Jest to problem rynku wewnętrznego, który ogranicza swobodę przemieszczania prekursorów materiałów wybuchowych w UE. Problem ten nie może zostać rozwiązany przez jednostronne działania państw członkowskich, ponieważ bariery i niepewność wynikają z różnic między przepisami i procedurami poszczególnych państw członkowskich. Niepewność co do obowiązujących unijnych ram wymaga rozwiązania również na poziomie UE, ponieważ środki krajowe doprowadziłyby jedynie do różnych interpretacji rozporządzenia.

Istnienie różnych przepisów i praktyk może zostać wykorzystane do nielegalnego nabycia prekursorów materiałów wybuchowych. Jeżeli przestępcy mogą nabyć prekursory materiałów wybuchowych w państwach członkowskich, w których jest mniej ograniczeń lub niższy poziom kontroli, ma to wpływ na bezpieczeństwo we wszystkich państwach członkowskich i budzi obawy związane z bezpieczeństwem na poziomie UE. Interwencja UE jest niezbędna, ponieważ sytuacji takiej można zapobiec poprzez harmonizację systemów kontroli i odpowiednie egzekwowanie przepisów we wszystkich państwach członkowskich.

Ograniczenia i kontrole należy dostosować do zmieniających się zagrożeń. W przypadku braku odpowiedniego poziomu ograniczeń i kontroli w niektórych państwach członkowskich, inne państwa mogą uznać za konieczne przyjęcie środków na poziomie krajowym, które wykraczają poza zakres niniejszego rozporządzenia. Miałoby to negatywny wpływ na swobodny przepływ osób, towarów i usług w całej Unii.

Wartość dodana działania na poziomie Unii polega zatem na harmonizacji ograniczeń i kontroli dotyczących prekursorów materiałów wybuchowych, co poprawiłoby bezpieczeństwo i ułatwiło swobodny przepływ takich substancji.

• Proporcjonalność

Podejście przyjęte w niniejszym wniosku zostało uznane w dołączonej ocenie skutków za właściwsze w porównaniu z nieustawodawczymi działaniami mającymi na celu usprawnienie stosowania rozporządzenia, a także w porównaniu z bardziej znaczącymi zmianami legislacyjnymi obecnych ram prawnych. W niniejszym wniosku wzmocniono i sprecyzowano obowiązujące ramy prawne bez ingerowania w ich meritum. Wniosek przyczyni się w znacznym stopniu do bezpieczeństwa na rynku wewnętrznym i do jego funkcjonowania,

a równocześnie nie będzie nieproporcjonalny w związku z ograniczonym wpływem na rynek, jeśli chodzi o obciążenie i koszty związane z wdrożeniem i egzekwowaniem.

Większa harmonizacja ograniczeń będzie mieć w znacznie większym stopniu wpływ na przedsiębiorstwa specjalizujące się w dostawach (wysoko stężonych) prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom niż na przedsiębiorstwa oferujące szerszy asortyment produktów, w tym produkty zastępcze prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom. O ile jednak ograniczenia mogą mieć wpływ na spadek zużycia i popytu na produkty podlegające ograniczeniom, mogą one również zwiększyć zużycie i popyt na niższe stężenia o takich samych zastosowaniach i produkty zastępcze, które będą nadal opracowywane. Może to ograniczyć rynek dla przedsiębiorstw, które produkują lub sprzedają produkty podlegające ograniczeniom, a równocześnie stworzyć nowe możliwości dla przedsiębiorstw produkujących lub sprzedających produkty zastępcze oraz o niższym stężeniu, jak również stanowić zachętę dla innowacyjnych przedsiębiorstw. W związku z powyższym można założyć, że wniosek nie będzie miał znaczącego wpływu na przychody całego sektora chemicznego.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

Zgodnie z programem prac Komisji na 2018 r., w którym przewidziano ewentualną zmianę rozporządzenia, zlecono badanie w celu przeanalizowania obecnej sytuacji, określenia luk i problemów oraz dokonania oceny skutków ewentualnych zmian przyjętej strategii. Badanie to służyło wsparciu Komisji w analizie sposobów poprawy skuteczności i wydajności unijnych ograniczeń i kontroli, które zmniejszają dostępność prekursorów materiałów wybuchowych i zapewniają odpowiednie zgłaszanie podejrzanych transakcji w ramach łańcucha dostaw.

Badanie wykazało, że ogólne cele rozporządzenia nadal odpowiadają bieżącym potrzebom wynikającym z ciągłego zagrożenia terrorystycznego w Europie oraz że rozporządzenie było ogólnie rzecz biorąc skutecznym czynnikiem ograniczenia dostępności prekursorów materiałów wybuchowych dla przeciętnych użytkowników. Rozporządzenie przyczyniło się do realizacji krajowych działań, których celem jest poprawa wykrywania poprzez lepszą wymianę informacji, zwiększenie świadomości na temat zagrożenia prekursorami materiałów wybuchowych poprzez jego wyeksponowanie, oraz nadanie impulsu politycznego do szybkiego przyjęcia krajowych środków ograniczających.

W ocenie wskazano również szereg kwestii i obszarów, w których należałoby poprawić obecne ramy. Analiza wykazała w szczególności, że rozporządzenie nie obejmuje wszystkich prekursorów materiałów wybuchowych i zainteresowanych stron, ani ich dokładnie nie definiuje. Stosowanie i egzekwowanie przepisów rozporządzenia jest ograniczone ze względu na brak jednolitych kontroli i różne sposoby realizacji kontroli. Rozdrobnienie systemów kontroli w całej UE jest wyzwaniem dla przestrzegania przepisów przez przedsiębiorców i stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa. Jako potencjalny sposób na uproszczenie i oszczędność kosztów wskazano dalszą harmonizację systemu ograniczeń i kontroli, doprecyzowanie obowiązku etykietowania, jak również szybszą i bardziej elastyczną procedurę unijną umożliwiającą zmianę wykazu prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Na etapie przygotowywania oceny i ewentualnych zmian istniejących ram prawnych Komisja przeprowadziła szereg konsultacji z różnymi grupami zainteresowanych stron, m. in. z przeciętnymi użytkownikami, właściwymi organami krajowymi oraz z przedsiębiorcami, w tym z producentami, dystrybutorami i detalistami. Do najważniejszych podmiotów, z którymi przeprowadzono konsultacje, należy Stały Komitet ds. Prekursorów – grupa ekspertów reprezentujących organy państw członkowskich i zainteresowane strony z sektora chemicznego i detalicznego.

Konsultacje publiczne na temat ewentualnego przeglądu obowiązujących ram prawnych przeprowadzono w okresie od 6 grudnia 2017 r. do 14 lutego 2018 r. Otrzymano 83 odpowiedzi głównie od przedstawicieli przedsiębiorstw i stowarzyszeń zajmujących się produkcją, dystrybucją, sprzedażą lub używaniem prekursorów materiałów wybuchowych. Większość respondentów odpowiedziała, że obecny system kontroli i ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych pociąga za sobą stosunkowo niskie koszty, ale zapewnia bezpieczeństwo publiczne jedynie częściowo. W odpowiedziach stwierdzono również, że rozporządzenie nie przyczyniło się znacząco do harmonizacji kontroli w państwach członkowskich. Większość respondentów potwierdziła, że zagrożeniem dla bezpieczeństwa jest dostępność na rynku niektórych nieregulowanych, ale potencjalnie niebezpiecznych substancji, oraz sprzedaż przez internet prekursorów materiałów wybuchowych.

Respondenci w konsultacjach publicznych poparli potrzebę udoskonalenia ram prawnych, w szczególności poprzez uściślenie zakresu ram sprzedaży przez internet, harmonizacji stosowania przepisów w państwach członkowskich oraz poprawy przekazywania informacji w ramach łańcucha dostaw. Wszystkie te sugestie zostały uwzględnione w niniejszym wniosku. Zdecydowana większość członków Stałego Komitetu ds. Prekursorów oraz przedstawicieli producentów i dystrybutorów wyraziła poparcie dla udoskonalenia obowiązujących ram prawnych, zgodnie z propozycjami przedstawionymi w niniejszym wniosku. Oprócz środków proponowanych w niniejszym wniosku zaproponowali oni również szereg działań nieustawodawczych wskazanych w ocenie skutków.

- **Ocena skutków**

Ocena skutków dotycząca niniejszego wniosku została pozytywnie zaopiniowana przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej, która zaproponowała kilka usprawnień²⁴. W następstwie tej opinii wprowadzono zmiany w ocenie skutków, aby lepiej wyjaśnić sposób opracowania różnych wariantów strategicznych i uzasadnić wybór konkretnych rozwiązań. Szczególną uwagę zwrócono na sprzedaż internetową – w obowiązujących ramach prawnych i w różnych innych wariantach strategicznych. W ocenie skutków wprowadzono również zmiany, aby wyraźnie wskazać kryteria stosowane przy określaniu odpowiednich ograniczeń i kontroli oraz aby lepiej uwzględnić opinie zainteresowanych stron na temat konkretnych wariantów i środków. Ponadto dodano rozdział omawiający podjęte przez Komisję działania w zakresie egzekwowania przepisów.

Oprócz scenariusza podstawowego (wariant 0) przeanalizowano trzy warianty strategiczne. Wariant strategiczny 1 (nieustawodawczy) polegałby na wzmocnieniu stosowania rozporządzenia poprzez środki nieustawodawcze. Wariant strategiczny nr 2 (ustawodawczy – przegląd obowiązujących ram prawnych) przyczyniłby się do poprawy skuteczności

²⁴ Link to RSB opinion on RegDoc.

i efektywności ograniczeń, egzekwowania przepisów przez organy publiczne oraz przestrzegania przepisów przez podmioty łańcucha dostaw; z kolei wariant strategiczny nr 3 (legislacyjny – całkowita zmiana obecnych ram prawnych) wprowadziłby dalsze kontrole w całym łańcuchu dostaw.

Po przeanalizowaniu i porównaniu różnych wariantów jako preferowane rozwiązanie wybrano wariant strategiczny nr 2. Wariant ten miałby rozwiązać zarówno zidentyfikowane problemy, jak i przyczyniłby się do określonych celów ogólnych i szczegółowych. Ponadto proponowane środki miałyby wzmocnić i doprecyzować obowiązujące ramy prawne bez ingerowania w ich meritum. Jako że w ramach obowiązującego rozporządzenia zrealizowano jego główne cele, całkowity jego przegląd nie wydaje się konieczny.

Główne koszty preferowanego wariantu wiążą się z kosztami egzekwowania dla organów publicznych i z utraconymi zyskami dla przedsiębiorstw w związku z ograniczeniami udostępniania produktów dla ogółu społeczeństwa. Możliwy jest również nieznacznie negatywny wpływ na rynek pracy. Ogólnie rzecz biorąc, preferowany wariant zmniejszy jednak koszty przestrzegania przepisów i obciążenia administracyjne w związku z harmonizacją i doprecyzowaniem obowiązków. W ocenie skutków oszacowano koszty dla przedsiębiorstw w całej Unii na 5–25 mln EUR w związku z wprowadzeniem przepisów, a następnie roczne koszty w przedziale 24–83 mln EUR. Dla administracji publicznej koszty oszacowano na około 5 mln EUR w związku z wprowadzeniem przepisów oraz 8–18 mln EUR rocznie. Korzyści wynikają przede wszystkim z oszczędności w kosztach przestrzegania przepisów, szacowane na 25–75 mln EUR rocznie, jak również w związku ze spadkiem przestępczości, w tym zmniejszeniem liczby ataków terrorystycznych, które to koszty szacuje się potencjalnie na kwotę do 500 mln EUR.

• **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Przedmiotowe zmiany w obowiązujących przepisach są objęte programem sprawności i wydajności regulacyjnej REFIT, w związku z czym Komisja przeanalizowała możliwości uproszczenia i ograniczenia obciążeń. Jako że przepisy jako takie mają zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw handlowych, nie można było przewidzieć zwolnień dla mikroprzedsiębiorstw.

Zainteresowane strony na forum platformy REFIT zaleciły Komisji zbadanie możliwości ułatwienia jednolitego stosowania rozporządzenia w państwach członkowskich, na przykład określenie wspólnych warunków i kryteriów wydawania pozwoleń oraz wyjaśnienie niejednoznacznych zapisów. Uzgodniono również, że istnieje potrzeba wyjaśnienia wymogów obowiązujących podmioty w łańcuchu dostaw²⁵.

W niniejszym wniosku wyjaśnione zostaną stosowane obecnie środki kontroli oraz poprawiona zostanie ich wydajność. W ocenie skutków oszacowano, że doprowadzi to do spadku kosztów przedsiębiorstw związanych z przestrzeganiem rozporządzenia o około 10 % (25 mln EUR i 75 mln EUR rocznie). Niniejszy wniosek ograniczy rozbieżności w ograniczeniach dotyczących prekursorów materiałów wybuchowych w całej UE, co uprości i doprecyzuje ramy prawne oraz ułatwi przestrzeganie przepisów. Jest to szczególnie przydatne dla przedsiębiorstw działających w całej UE, które obecnie muszą dostosować się do różnych systemów.

²⁵ Opinia platformy REFIT na temat uwag zgłoszonych przez Detailhandel Nederland i obywatela (LTL 494) odnośnie do rozporządzenia (UE) nr 2013/98 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, 21.9.2017.

Proponowane rozporządzenie wprowadza bardziej zharmonizowane ramy udostępniania ogółowi społeczeństwa prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, w szczególności poprzez określenie bardziej jednolitych warunków wydawania pozwoleń oraz zakończenie stosowania systemu rejestracji wprowadzonego w rozporządzeniu (WE) nr 98/2013. Wniosek jasno określa, że rozporządzenie ma również zastosowanie do działalności przez internet, oraz zawiera instrukcje na temat stosowania rozporządzenia w takich przypadkach. Rozróżnienie między użytkownikiem zawodowym, któremu można udostępniać prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, a przeciętnym użytkownikiem, któremu takich prekursorów udostępniać nie można, zostanie ułatwione poprzez wprowadzenie definicji obu pojęć. We wniosku wyjaśniono również nieporozumienie dotyczące obowiązku etykietowania poprzez doprecyzowanie, że na każdym etapie w łańcuchu dostaw dany podmiot odpowiada za poinformowanie kolejnego podmiotu, że dostarczony produkt podlega ograniczeniom wynikającym z rozporządzenia. Dozwolona jest etykieta, ale można również skorzystać z istniejących narzędzi, takich jak karta charakterystyki zgodna z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006.

Przepisy dotyczące azotanu amonu są obecnie zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 i rozporządzeniu (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 zabrania się wprowadzania do obrotu azotanu amonu zawierającego azot o określonym stężeniu z wyjątkiem dostaw dla dalszych użytkowników, dystrybutorów, rolników w celu wykorzystania w działalności rolniczej oraz osób fizycznych lub prawnych prowadzących działalność zawodową. Rozporządzenie (UE) nr 98/2013 uzależnia dostawę azotanu amonu od zastosowania mechanizmu zgłaszania podejrzanych transakcji, a także umożliwia państwom członkowskim – poprzez klauzulę ochronną – wprowadzenie dalszych ograniczeń, jeżeli istnieją ku temu uzasadnione powody.

W 2015 r. Komisja zdecydowała²⁶ o potrzebie uproszczenia ram regulacyjnych przez przeniesienie odpowiednich ograniczeń dotyczących udostępniania azotanu amonu (związanych z bezpieczeństwem) z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 do niniejszego rozporządzenia. Ograniczenia dotyczące azotanu amonu zostaną zatem uzupełnione o stężenia powyżej 28 % zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006. Uspójni to ramy prawne, dzięki czemu bardziej prawdopodobne będzie ich przestrzeganie i egzekwowanie ich.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek ma niewielki negatywny wpływ na wolność prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ rozszerza on unijne ograniczenia dotyczące udostępniania prekursorów materiałów wybuchowych ogółowi społeczeństwa. Wpływ jest jednak marginalny, ponieważ rynek jest bardzo mały. Ponadto ograniczenie zużycia i popytu na produkty podlegające ograniczeniom, może zwiększyć zużycie i popyt na niższe stężenia o takich samych zastosowaniach i produkty zastępcze, które będą nadal opracowywane.

Niniejszy wniosek nie wprowadza znaczących zmian, jeśli chodzi o ochronę danych osobowych, która już istnieje w obecnych ramach prawnych. Z jednej strony celem wniosku jest zamknięcie systemu rejestracji transakcji przeciętnych użytkowników. Z drugiej strony zobowiązuje on przedsiębiorców do weryfikowania legalności każdej transakcji, co wiąże się

²⁶ Sprawozdanie zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, sporządzone na podstawie badania możliwości przeniesienia odnośnych przepisów dotyczących azotanu amonu z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, COM (2015) 122 final z 12.3.2015.

z gromadzeniem i przetwarzaniem danych osobowych. W rezultacie może zatem nastąpić nieznaczny wzrost ilości przetwarzanych danych. Niniejszy wniosek ma na celu zminimalizowanie wpływu na prawo do ochrony danych osobowych poprzez określenie jasnych zasad celowości przetwarzania i gromadzenia danych, a w przypadku weryfikacji sprzedaży – wprowadzenia rocznego maksymalnego okresu zatrzymywania danych.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek ustawodawczy nie ma wpływu na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia przewidzianych środków oraz monitorowania wyników Komisja będzie nadal ściśle współpracować ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, jak również ze wszystkimi innymi zainteresowanymi stronami w organach państw członkowskich, łańcuchu dostaw substancji chemicznych oraz agencjach i instytucjach UE.

Komisja przyjmie program monitorowania produktów, rezultatów i skutków niniejszego rozporządzenia. Program monitorowania określi środki służące do gromadzenia danych i innych niezbędnych dowodów, a także przedziały czasowe, w jakich będą one gromadzone. Państwa członkowskie powinny rok po rozpoczęciu stosowania rozporządzenia, a następnie co roku, przedkładać Komisji sprawozdanie zawierające informacje uznane za niezbędne do skutecznego monitorowania stosowania rozporządzenia. Większość tych informacji będzie gromadzona przez właściwe organy w trakcie wykonywania ich obowiązków i w związku z tym nie będzie powodować dodatkowych obciążeń w zakresie gromadzenia danych. Za pośrednictwem Stałego Komitetu ds. Prekursorów Komisja będzie również dążyć do gromadzenia danych i informacji od podmiotów gospodarczych na całej długości łańcucha dostaw.

Komisja oceni skuteczność, efektywność, przydatność, spójność i europejską wartość dodaną powstałych ram prawnych, najwcześniej po upływie 6 lat od daty rozpoczęcia stosowania, tak aby zebrana została niezbędna ilość danych dotyczących stosowania rozporządzenia. Ocena obejmie konsultacje z zainteresowanymi stronami w celu zebrania uwag na temat skutków wprowadzonych zmian legislacyjnych i innych środków miękkich. Punktem odniesienia dla pomiaru postępów będzie sytuacja wyjściowa, czyli moment wejścia w życie aktu ustawodawczego.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Artykuł 1: Przedmiot – Przedmiot rozporządzenia, którego dotyczy wniosek, jest identyczny jak w rozporządzeniu (UE) nr 98/2013. Proponowane rozporządzenie ustanawia zharmonizowane przepisy dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania substancji lub mieszanin, które mogą być użyte niezgodnie z przeznaczeniem do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, w celu ograniczenia ich dostępności dla ogółu społeczeństwa. Ponadto wprowadza się przepisy mające na celu odpowiednie zgłaszanie podejrzanych transakcji w całym łańcuchu dostaw.

Artykuł 2: Zakres – Substancje i mieszaniny objęte zharmonizowanymi przepisami rozporządzenia są wymienione w załącznikach I i II. W niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia wprowadza się zmiany w załącznikach w porównaniu z rozporządzeniem (UE) 98/2013, które zostały omówione poniżej w objaśnieniach do artykułów 3 i 5.

Podobnie jak w rozporządzeniu (UE) nr 98/2013 w niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia wyłącza się „wyroby” w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, jak również określone wyroby i urządzenia pirotechniczne, spłonki do zabawek i określone produkty lecznicze.

Artykuł 3: Definicje – Zawarto tutaj definicje pojęć używanych w rozporządzeniu, którego dotyczy wniosek. Większość definicji pozostaje bez zmian w stosunku do rozporządzenia (UE) nr 98/2013, jednak wprowadzono dodatkowe i zmieniono niektóre obowiązujące definicje, jak wyjaśniono poniżej.

W proponowanym rozporządzeniu utrzymano definicję „prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom”, który nie może być udostępniany, wprowadzany na rynek, posiadany ani używany przez przeciętnych użytkowników (zob. art. 5 ust. 1). Pojęcie „prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom” obejmuje zarówno substancje, jak i mieszaniny, ale nie obejmuje „wytrobów” (zob. również art. 2 ust. 2 lit. a)). Prekursory materiałów wybuchowych wymienione w załączniku I „podlegają ograniczeniom” przy stężeniach granicznych większych niż – lub w przypadku azotanu amonu równych lub większych niż – określone w kolumnie 2 w załączniku.

Do kryteriów określania, które środki powinny mieć zastosowanie do których prekursorów materiałów wybuchowych, należą poziom zagrożenia związanego z danym prekursorem materiału wybuchowego, wielkość obrotu danym prekursorem materiału wybuchowego oraz możliwość określenia poziomu stężenia, poniżej którego prekursor materiału wybuchowego mógłby być nadal używany do celów zgodnych z prawem, dla których jest udostępniany, i jest znacznie mniej prawdopodobne, że mógłby być wykorzystany do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych (zob. motyw 5).

Zakres „prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom” zostaje rozszerzony w załączniku I – w porównaniu z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 – na trzy sposoby. Po pierwsze, w niniejszym rozporządzeniu wprowadzono kwas siarkowy do załącznika I. Nielegalne materiały wybuchowe użyte niedawno w różnych atakach terrorystycznych w Europie zostały wyprodukowane z użyciem kwasu siarkowego. Wprowadzanie kwasu siarkowego do obrotu jest już regulowane w UE ze względu na jego niebezpieczne właściwości jako substancja chemiczna działająca żrąco na skórę (załącznik VI do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008). Poniżej stężenia granicznego wynoszącego 15 % wagowo, określonego w kolumnie 2 w załączniku I, znacznie trudniej jest wyprodukować nielegalne materiały wybuchowe z użyciem kwasu siarkowego, który w takim stężeniu nadal może być stosowany do celów zgodnych z prawem, do których jest udostępniany. Chociaż wielkość obrotu kwasem siarkowym w UE jest znaczna, szacuje się, że tylko ok. 0,5 % kwasu siarkowego w obrocie jest udostępniana przeciętnym użytkownikom.

Po drugie, w porównaniu z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 w niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia obniża się limit stężenia nitrometanu w załączniku I z 30 % wagowo do 16 % wagowo. Poniżej stężenia 16 % wagowo produkcja nielegalnych materiałów wybuchowych z nitrometanu jest znacznie trudniejsza, natomiast w takim stężeniu nitrometan może nadal być używany do celów zgodnych z prawem, dla których jest udostępniany. Wielkość obrotu nitrometanem w UE jest niewielka i tylko nieznaczna jego część jest udostępniana przeciętnym użytkownikom.

Po trzecie, obowiązujące ograniczenia dotyczące azotanu amonu w stężeniu 16 % wagowo azotu w stosunku do azotanu amonu lub wyższym istnieją już w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 (załącznik XVII) i zostają przeniesione do niniejszego rozporządzenia (załącznik I, zob. również art. 5 ust. 2 i art. 18). Właściwszym miejscem do uwzględnienia ograniczeń dotyczących azotanu amonu jest niniejsze rozporządzenie dotyczące zagrożeń dla

bezpieczeństwa, a nie rozporządzenie (WE) nr 1907/2006, które realizuje cele zdrowia publicznego, ochrony środowiska i bezpieczeństwa²⁷.

Przeniesienie takie nie ma wpływu na zakres obowiązującego ograniczenia. W związku z tym art. 5 ust. 2 stanowi, że rolnicy nadal będą mieć dostęp do azotanu amonu o stężeniu wagowym azotu 16 % lub wyższym w stosunku do azotanu amonu na potrzeby działalności rolniczej. W ramach przeniesienia ograniczenia w niniejszym proponowanym rozporządzeniu wprowadza się również definicję „działalności rolniczej” podobnie jak w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

W proponowanym rozporządzeniu wprowadzono definicję „prekursora materiału wybuchowego podlegającego regulacji”, która obejmuje nie tylko prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, wymienione w załączniku I, ale również (podlegające zgłoszeniu) prekursory materiałów wybuchowych wymienione w załączniku II. W porównaniu z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 w niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia usunięto z załącznika II kwas siarkowy i azotan amonu, ponieważ są one obecnie ujęte w załączniku I. Zgodnie z art. 9 podmioty gospodarcze są zobowiązane do zgłaszania podejrzanych transakcji dotyczących prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji, wymienionych w załączniku I lub II.

Definicja „podmiotu gospodarczego” w niniejszym rozporządzeniu została uszczegółowiona i odnosi się tylko do tych podmiotów, które wprowadzają do obrotu prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji lub świadczą usługi związane z prekursorami materiałów wybuchowych podlegającymi regulacji. Ponadto wyjaśniono, że „podmiot gospodarczy” obejmuje również podmioty działające w internecie, w tym platformy internetowe, które umożliwiają konsumentom i sprzedawcom zawieranie ze sobą transakcji na stronie internetowej danej platformy lub na innej stronie, która korzysta z usług informatycznych dostępnych na danej platformie.

Definicja „przeciętnego użytkownika” została rozszerzona i obejmuje również „osoby prawne”, przy czym wprowadzono także definicję „użytkownika zawodowego”. Rozróżnienie między „użytkownikiem zawodowym”, któremu można udostępniać prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, a „przeciętnym użytkownikiem”, któremu nie można ich udostępniać, zależy od tego, czy dana osoba zamierza używać prekursora materiału wybuchowego do celów związanych ze swoją konkretną działalnością handlową, rzemieślniczą lub zawodową.

Cechą wyróżniającą „użytkownika zawodowego” jest fakt, że „podmiot gospodarczy” udostępnia prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom innej osobie, a „użytkownik zawodowy” nie. Każda osoba fizyczna lub prawna, która udostępnia prekursor materiału wybuchowego innej osobie, jest uważana za podmiot gospodarczy i musi przestrzegać obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4: Swobodny przepływ – przepis określa zasadę swobodnego przepływu w odniesieniu do prekursorów materiałów wybuchowych regulowanych w proponowanym rozporządzeniu. Bierze się pod uwagę inne ograniczenia wynikające z prawa Unii i dotyczące prekursorów materiałów wybuchowych, takie jak na przykład unijne przepisy dotyczące klasyfikacji, oznakowania i pakowania tych substancji. Przepis ten różni się od odpowiedniego przepisu w rozporządzeniu (UE) nr 98/2013 na dwa sposoby. Po pierwsze, zasada swobodnego

²⁷

Sprawozdanie zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, sporządzone na podstawie badania możliwości przeniesienia odnośnych przepisów dotyczących azotanu amonu z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, COM (2015) 122 final z 12.3.2015.

przepływu dotyczy wszystkich stężeń prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, a nie tylko tych, które przekraczają stężenie graniczne. Po drugie, w związku z odwołaniem się w sposób bardziej ogólny do wyjątków od swobodnego przepływu „przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu”, nie jest konieczne powoływanie konkretnych przepisów rozporządzenia, jak miało to miejsce w przypadku rozporządzenia (UE) nr 98/2013.

Artykuł 5: Udostępnianie, wprowadzanie, posiadanie i używanie – Przepis ten zabrania udostępniania, wprowadzania na rynek, posiadania i używania prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom w stężeniach powyżej wartości dopuszczalnych określonych w kolumnie 2 w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

W ust. 2 przewidziano wyjątek od tego zakazu w odniesieniu do azotanu amonu na potrzeby działalności rolniczej, zgodnie z obowiązującymi ograniczeniami określonymi w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. Rolnicy, jeżeli nie są już objęci definicją „użytkowników zawodowych”, mogą na potrzeby działalności rolniczej nabywać, wprowadzać, posiadać i używać azotan amonu zawierający wagowo 16 % lub więcej azotu w stosunku do azotanu amonu.

W niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia przestaje obowiązywać wyjątek od zakazu przewidziany w rozporządzeniu (UE) nr 98/2013, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą utrzymać lub ustanowić system rejestracji zezwalający na udostępnianie przeciętnym użytkownikom, posiadanie lub używanie przez nich niektórych prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, jeżeli podmiot gospodarczy, który je udostępnia, zarejestruje transakcję.

Możliwość utrzymania lub ustanowienia systemu pozwoleń została natomiast zagwarantowana we wniosku w ust. 3. W ten sposób przeciętni użytkownicy mogą nabywać, wprowadzać, posiadać lub używać prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom w stężeniu przekraczającym stężenie graniczne określone w kolumnie 2 w załączniku I do celów zgodnych z prawem, jeżeli posiadają odpowiednie pozwolenie.

W niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia zastrzono warunki wydawania pozwoleń na dwa sposoby. Po pierwsze w przypadku niektórych prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom powyżej stężenia określonego w rozporządzeniu nie istnieją zgodne z prawem zastosowania dla przeciętnych użytkowników. W związku z tym proponuje się rezygnację z wydawania pozwoleń na chloran potasu, nadchloran potasu, chloran sodu i nadchloran sodu. O pozwolenie można ubiegać się tylko w przypadku ograniczonej liczby prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, dla których istnieje istotne zastosowanie zgodne z prawem dla przeciętnych użytkowników, czyli w przypadku objętych już ograniczeniami nadtlenku wodoru, nitrometanu, kwasu azotowego oraz proponowanego po raz pierwszy kwasu siarkowego.

Po drugie w proponowanym rozporządzeniu pozwolenia dla wymienionych substancji mogą być udzielane tylko dla stężeń nieprzekraczających górnej granicy określonej w kolumnie 3 w załączniku I do rozporządzenia. Powyżej tej górnej granicy ryzyko nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych przeważa nad drobnymi, zgodnymi z prawem zastosowaniami prekursorów materiałów wybuchowych przez przeciętnych użytkowników, w których to zastosowaniach ten sam efekt można osiągnąć, korzystając z substancji zastępczych lub niższych stężeń. Zostało to już uwzględnione w rozporządzeniu (UE) nr 98/2013, które określa takie same górne granice stężenia w systemach rejestracji w przypadku nabycia nadtlenku wodoru, nitrometanu i kwasu azotowego. W przypadku zaproponowanego po raz pierwszy kwasu siarkowego górną granicę określono na 40 %; powyżej tego stężenia kwas siarkowy jest znaczenie bardziej niebezpieczny, między innymi

w zastosowaniach do produkcji materiałów wybuchowych. Istnieje niewiele zgodnych z prawem zastosowań wysoko stężonego kwasu siarkowego dla przeciętnych użytkowników i dostępnych jest wiele substancji zastępczych.

Zgodnie z ust. 4 państwa członkowskie niezwłocznie zgłaszają Komisji prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których dane państwo członkowskie przewidziało system pozwoleń, a Komisja publikuje odnośne zgłoszenia zgodnie z ust. 5.

Artykuł 6: Pozwolenia – przepis ten określa zasady regulujące kryteria i procedury wydawania pozwoleń. W rozporządzeniu (UE) nr 98/2013 wymaga się, aby właściwe organy uwzględniały wszystkie istotne okoliczności, w szczególności zgodność z prawem zamierzonego zastosowania. W rozporządzeniu, którego dotyczy wniosek, bardziej szczegółowo określono, jakie inne istotne okoliczności należy wziąć pod uwagę, a mianowicie dostępność niższych stężeń lub substancji zastępczych, dzięki którym można osiągnąć podobny wynik; proponowane rozwiązania w zakresie składowania zapewniające bezpieczne przechowywanie prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom; oraz informacje na temat osoby ubiegającej się o pozwolenie, w tym informacje z rejestru karnego.

Informacje na temat rejestrów karnych można wymieniać na mocy decyzji ramowej Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.²⁸. Wykorzystanie europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS), aby uzyskać informacje na temat wcześniejszych wyroków skazujących, zagwarantuje, że przy wydawaniu pozwoleń organy państw członkowskich będą uwzględniać nie tylko wyroki wydane w ich państwie członkowskim, lecz również wyroki wydane w innych państwach członkowskich. Zapewni to uwzględnienie wszystkich istotnych dostępnych informacji na temat uprzednich wyroków skazujących przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu lub odmowie przyznania pozwolenia. Ponadto zgodnie z przepisem wszystkie państwa członkowskie będą zobowiązane do udzielenia odpowiedzi na zapytania o tego rodzaju informacje, niezależnie od przepisów obowiązujących w tym zakresie w ich kraju.

Pozwolenia wydane przez państwo członkowskie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 98/2013 tracą ważność od momentu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, ponieważ niekoniecznie uwzględniono w nich wszystkie okoliczności określone w niniejszym rozporządzeniu. Niemniej państwa członkowskie mogą zdecydować, na wniosek posiadacza indywidualnego pozwolenia, o potwierdzeniu, odnowieniu lub przedłużeniu takich pozwoleń wydanych w danym państwie członkowskim, jeżeli właściwy organ uzna, że spełnione są wszystkie kryteria określone w rozporządzeniu w odniesieniu do danego pozwolenia.

W rozporządzeniu (UE) nr 98/2013 upoważniono Komisję, po zasięgnięciu opinii Stałego Komitetu ds. Prekursorów, do ustanowienia wytycznych dotyczących elementów technicznych pozwoleń w celu ułatwienia ich wzajemnego uznawania, w tym do stworzenia wzoru pozwolenia. Formularz wprowadzony w 2014 r. zawarto w załączniku III do proponowanego rozporządzenia w celu ułatwienia wzajemnego uznawania pozwoleń między państwami członkowskimi, które stosują system pozwoleń.

Artykuł 7: Informacje w łańcuchu dostaw – celem tego przepisu jest poprawa praktycznego stosowania rozporządzenia poprzez zapisanie dobrych praktyk odnoszących się do przekazywania informacji. Zgodnie z ust. 1 każdy podmiot w łańcuchu dostaw powinien

²⁸ Decyzja ramowa Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji (Dz.U. L 93 z 7.4.2009, s. 23).

wiedzieć, że dany produkt, z którego korzysta, podlega ograniczeniom określonym w niniejszym rozporządzeniu. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 podmiot gospodarczy, który zamierza udostępnić prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom przeciętnym użytkownikom, zapewnia – albo przyklejając odpowiednią etykietę, albo sprawdzając, że odpowiednia etykieta jest przyklejona – aby opakowanie wyraźnie wskazywało, że nabycie, posiadanie lub używanie prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom określonym w rozporządzeniu (WE) nr 98/2013. Przepis ten był niejasny co do tego, czy za umieszczenie etykiety prekursorów materiałów wybuchowych odpowiada producent czy sprzedawca, w związku z czym wiele produktów nie było odpowiednio etykietowanych.

Warunkiem właściwego stosowania rozporządzenia jest wiedza na poziomie detalicznym i hurtowym o tym, że nabycie, posiadanie lub używanie danego produktu przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom. Podmiotem gospodarczym, który najlepiej wie, czy dany produkt wchodzi w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, jest producent lub podmiot pakujący produkt. Etykieta nie zawsze jest najwłaściwszym środkiem informacji, ponieważ może ona ułatwić przestępcom dokonanie zakupów. Podmioty gospodarcze działające w sektorze chemicznym są przyzwyczajone do informowania się w całym łańcuchu dostaw w inny sposób, między innymi przy pomocy informacji zawartych w karcie charakterystyki sporządzonej zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. Z tego względu w proponowanym rozporządzeniu zastępuje się przepis dotyczący etykietowania bardziej ogólnym przepisem, zgodnie z którym każdy podmiot gospodarczy informuje podmiot otrzymujący dany produkt, że podlega on ograniczeniom na mocy art. 5 niniejszego rozporządzenia.

W ust. 2 wprowadzono bardziej szczegółowy wymóg dotyczący pracowników zajmujących się sprzedażą prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwa detaliczne i hurtowe muszą upewnić się, że ich pracownicy zajmujący się sprzedażą znają oferowane produkty i wiedzą o tym, że zawierają one prekursory materiałów wybuchowych, oraz że personel został poinformowany o obowiązkach wynikających z rozporządzenia. Można to na przykład zrealizować w sposób automatyczny, np. poprzez podanie tych informacji w kodach kreskowych lub poprzez dopuszczenie tylko wyspecjalizowanych pracowników do realizacji transakcji obejmujących prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom.

Artykuł 8: Weryfikacja przy sprzedaży – Przepis ten nakłada na podmioty gospodarcze wyraźny wymóg zweryfikowania, czy nie dokonują one transakcji, które naruszałaby art. 5 niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 podmioty gospodarcze zobowiązane są do sprawdzenia pozwolenia podczas udostępniania przeciętnym użytkownikom prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom zgodnie z systemem pozwoleń, o którym mowa w art. 5 ust. 3. W ust. 1 przewidziano dodatkowo, że w takich przypadkach podmioty gospodarcze muszą sprawdzić dowód tożsamości potencjalnego klienta.

Przeciętny użytkownik, podający się za użytkownika zawodowego, nie powinien mieć możliwości nabycia prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom. W ust. 2 utrwała się dobrą praktykę podmiotów gospodarczych, które przy każdej transakcji sprawdzają, czy prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom jest potrzebny potencjalnemu klientowi do celów związanych z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, zgodnie z definicją „użytkownika zawodowego” w art. 3 pkt 8.

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, stanowi, że potencjalny klient powinien zostać przynajmniej zapytany o jego działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą bądź zawodową oraz o zamierzone zastosowanie prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom. Jeżeli podmiot gospodarczy podejrzewa, że przedłożone przez potencjalnego klienta zapotrzebowanie na prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom nie jest związane z potrzebą zawodową, powinien on odmówić transakcji i zgłosić taki fakt właściwym organom zgodnie z art. 9, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy do podejrzenia, że dana substancja lub mieszanina jest przeznaczona do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych.

Artykuł 9: Zgłaszanie podejrzanych transakcji, zniknięć i kradzieży – Przepis ten określa wymogi dotyczące zgłaszania podejrzanych transakcji, zniknięć i kradzieży. W przepisie tym przekształca się obowiązujący wymóg z rozporządzenia (UE) nr 98/2013, tak aby był on bardziej zrozumiały, chronologiczny, oraz określał, że zgłoszenia służą „celowi wykrywania nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych i zapobiegania temu”.

Proponowane rozporządzenie ma poprawić wykrywalność nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych poprzez nałożenie na podmioty gospodarcze wymogu stosowania procedur wykrywania podejrzanych transakcji. Procedury te powinny być ukierunkowane na środowisko, w którym oferowane są prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji, takie jak punkty sprzedaży (internetowe i nieinternetowe), oraz na transakcje z przeciętnymi użytkownikami, użytkownikami zawodowymi i innymi podmiotami gospodarczymi.

Rozporządzenie (UE) nr 98/2013 nakłada na podmioty gospodarcze obowiązek zgłaszania podejrzanych transakcji, w szczególności gdy potencjalny klient zamierza kupić prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji w ilościach, kombinacjach lub stężeniach, które są rzadkie w zastosowaniach „prywatnych”. Potencjalnymi klientami mogą być jednak również użytkownicy zawodowi i ich transakcje nie stają się podejrzane tylko dlatego, że zamierzają oni użyć prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji do celów innych niż „prywatne”. W niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia transakcje są zatem uznawane za podejrzane, jeżeli potencjalny klient zamierza kupić prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji w ilościach, kombinacjach lub stężeniach, które są rzadkie w zastosowaniach „zgodnych z prawem”.

Jeżeli podmioty gospodarcze mają uzasadnione powody, aby podejrzewać, że dana substancja lub mieszanina jest przeznaczona do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, powinny one poinformować o tym krajowe punkty kontaktowe, o których mowa w ust. 5, które zgodnie z niniejszym proponowanym rozporządzeniem powinny być dostępne całodobowo. Jako że czas jest istotny, aby zapobiec ewentualnym atakom terrorystycznym, zgłoszenia należy dokonać w ciągu 24 godzin.

Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 podmioty gospodarcze zgłaszają znaczące przypadki zniknięć i kradzieży prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji do krajowego punktu kontaktowego państwa członkowskiego, w którym zniknięcie lub kradzież miały miejsce. Proponowane rozporządzenie rozszerza ten obowiązek na użytkowników zawodowych (ust. 3) oraz – w odniesieniu do prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom – na przeciętnych użytkowników, którzy za okazaniem pozwolenia nabyli prekursory materiałów wybuchowych objęte ograniczeniami.

Artykuł 10: Szkolenia i kampanie informacyjne – Przepis ten zobowiązuje państwa członkowskie do organizacji szkoleń i kampanii informacyjnych. Zgodnie z ust. 1 przeszkolone mają zostać organy ścigania, służby interwencyjne i organy celne, aby

umożliwić im w czasie pełnienia obowiązków służbowych rozpoznanie substancji i mieszanin będących prekursorami materiałów wybuchowych podlegającymi regulacji oraz umożliwić im reagowanie na podejrzaną działalność w odpowiednim czasie i we właściwy sposób. Zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie muszą organizować, co najmniej dwa razy do roku, kampanie informacyjne ukierunkowane na specyfikę każdego z różnych sektorów stosujących prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji.

Artykuł 11: Krajowe organy kontrolne – Przepis ten wprowadza wymóg powołania przez państwa członkowskie właściwych organów, odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli właściwego stosowania art. 4–9 rozporządzenia. Zgodnie z ust. 2 organy te muszą dysponować odpowiednimi uprawnieniami w zakresie prowadzenia dochodzeń, niezbędnymi do prawidłowego wykonywania ich zadań.

Artykuł 12: Wytyczne – Przepis ten upoważnia Komisję, po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, do regularnej aktualizacji obowiązujących wytycznych oraz do poszerzenia ich o trzy nowe dziedziny. Po pierwsze w odniesieniu do obowiązku powołania organów kontrolnych, wprowadzone zostaną wytyczne na temat przeprowadzania kontroli i ich częstotliwości.

Po drugie prekursory materiałów wybuchowych są coraz częściej sprzedawane w internecie. W niniejszym rozporządzeniu potwierdza się, że ograniczenia obowiązują również w odniesieniu do przesyłek zamówionych na odległość, w związku z czym podmioty gospodarcze również muszą przestrzegać obowiązków wynikających z rozporządzenia w przypadku prowadzenia działalności przez internet (zob. art. 3). W wytycznych wyjaśnione zostaną kwestie praktyczne, które wynikają z zakupów na odległość, takie jak sposób przeprowadzenia wymaganych weryfikacji na mocy art. 8 oraz wykrywanie podejrzanych transakcji na mocy art. 9.

Po trzecie istnieją różne przepisy, które umożliwiają właściwym organom wymianę informacji na temat podejrzanych transakcji, zniknięć, kradzieży oraz innych podejrzanych zdarzeń lub wniosków o wydanie pozwolenia, jeżeli występuje w nich aspekt transgraniczny²⁹. Osoby zajmujące się tymi sprawami w praktyce podkreślają, że główną przeszkodą w wymianie informacji w sprawach transgranicznych są kwestie praktyczne, takie jak metoda wymiany informacji, które zostaną wyjaśnione w wytycznych.

Artykuł 13: Sankcje – przepis ten utrzymuje obowiązujące przepisy rozporządzenia (WE) nr 98/2013, zgodnie z którymi za naruszenia niniejszego rozporządzenia muszą obowiązywać skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje.

Artykuł 14: Klauzula ochronna – Przepis ten utrzymuje klauzulę ochronną z rozporządzenia (UE) nr 98/2013, zgodnie z którą państwa członkowskie mogą wprowadzać dodatkowe ograniczenia poprzez dodanie substancji do systemu określonego w załączniku I lub II lub poprzez obniżenie limitów stężenia określonych w załączniku I. Państwa członkowskie muszą uzasadnić dodatkowe ograniczenia, które Komisja musi niezwłocznie zbadać. Komisja jest już upoważniona do wprowadzania i proponowania zmian w załącznikach w wyniku przeprowadzonej analizy. Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia daje również Komisji uprawnienia do podjęcia decyzji, po konsultacji z zainteresowanym państwem członkowskim,

²⁹ Przykładowo decyzja Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych (Dz.U. L 253 z 29.9.2005, s. 22) oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.97, s. 1).

o braku uzasadnienia dla środka wprowadzonego przez dane państwo członkowskie i do zwrócenia się do państwa członkowskiego o wycofanie środka.

Artykuł 15: Zmiany w załącznikach – Przepis zezwala Komisji na przyjmowanie aktów delegowanych dotyczących dodania substancji do załącznika I i II oraz zmian stężeń granicznych podanych w załączniku I w zakresie, w jakim jest to niezbędne, aby uwzględnić zmiany wynikające z niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych lub wynikające z badań i testów. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 98/2013 Komisja nie może przyjmować aktów delegowanych w celu dodania substancji do załącznika I do rozporządzenia. Komisja w ramach przygotowań aktów delegowanych stara się przeprowadzać konsultacje z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, w szczególności z sektorem chemicznym i detalicznym. W przypadku każdej zmiany w załączniku Komisja przyjmuje oddzielny akt delegowany, po konsultacji ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami, oparty na analizie wykazującej, że żadna zmiana najprawdopodobniej nie prowadzi do nieproporcjonalnych obciążeń podmiotów gospodarczych lub konsumentów, przy uwzględnieniu celów, które mają być realizowane.

Artykuł 16: Wykonywanie przekazanych uprawnień – Przepis określa warunki przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z zasadami określonymi w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r., które w porównaniu z rozporządzeniem (WE) nr 98/2013 nakłada na Komisję obowiązek konsultowania się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie.

Artykuł 17: Tryb pilny – Przepis umożliwia przyspieszenie procedury przyjmowania aktów delegowanych, jeżeli zgodnie z art. 15 ust. 1 jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.

Artykuł 18: Zmiana załącznika XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Przepis ten jest potwierdzeniem przeniesienia do niniejszego rozporządzenia ograniczeń dotyczących azotanów amonowych o stężeniu 16 % wagowo azotu w stosunku do azotanów amonowych lub wyższym, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006, poprzez skreślenie pkt 2 w pozycji 58 w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. W pkt 3 w pozycji 58 zezwala się na wyjątek od tego ograniczenia do dnia 1 lipca 2014 r., w związku z czym punkt ten zostaje również skreślony.

Artykuł 19: Uchylenie rozporządzenia (UE) nr 98/2013 – Przepis uchyla rozporządzenie (UE) nr 98/2013 ze skutkiem od wejścia w życie proponowanego rozporządzenia i stanowi o tym, że odesłania do rozporządzenia (UE) nr 98/2013 odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20: Sprawozdawczość – Przepis nakłada na państwa członkowskie obowiązek przekazywania szczegółowych informacji na temat stosowania rozporządzenia w celu wsparcia Komisji w wykonywaniu jej obowiązków określonych w art. 21 i 22.

Artykuł 21: Monitorowanie – Zgodnie z tym przepisem Komisja ma stworzyć szczegółowy program monitorowania produktów, rezultatów i skutków niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22: Ocena – Zgodnie z tym przepisem Komisja ma przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa oraz z pkt 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. oraz przedstawić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z najważniejszych ustaleń wynikających z tej oceny.

Artykuł 23: Wejście w życie – Przepis określa datę wejścia w życie rozporządzenia. Ze względu na pilny charakter obecnych zagrożeń rozporządzenie powinno być stosowane po upływie jednego roku od daty jego wejścia w życie. Okres ten pozwoli państwom

członkowskim i podmiotom gospodarczym wprowadzić niezbędne zmiany w celu zapewnienia zgodności z nowymi ramami prawnymi.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych, zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 i uchylające rozporządzenie (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³⁰,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (UE) nr 98/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady³¹ ustanowiono zharmonizowane przepisy dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania substancji lub mieszanin, które mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, w celu ograniczenia ich dostępności dla ogółu społeczeństwa, oraz przepisy zapewniające odpowiednie zgłaszanie podejrzanych transakcji w ramach całego łańcucha dostaw.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 98/2013 przyczyniło się wprawdzie do zmniejszenia zagrożenia stwarzanego przez prekursory materiałów wybuchowych w Unii, należy jednak zaostrzyć system kontroli materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem. Zważywszy na liczbę niezbędnych zmian, w celu zapewnienia jasności należy zastąpić rozporządzenie (UE) nr 98/2013.
- (3) Rozporządzenie (UE) nr 98/2013 ograniczyło dostęp do prekursorów materiałów wybuchowych i ich wykorzystanie przez przeciętnych użytkowników. Niezależnie od tego zakazu państwa członkowskie mogły jednak podjąć decyzję o przyznaniu przeciętnym użytkownikom dostępu do tych substancji poprzez system pozwoleń i rejestracji. Ograniczenia i kontrole prekursorów materiałów wybuchowych w państwie członkowskim były w związku z tym różne i mogły stwarzać bariery w handlu wewnątrz Unii, utrudniając tym samym funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Ponadto obowiązujące ograniczenia i kontrole nie zapewniały wystarczającego poziomu bezpieczeństwa publicznego, ponieważ nie uniemożliwiały one przestępcom nabywania prekursorów materiałów wybuchowych. Zagrożenie ze

³⁰ Dz.U. C z, s. .

³¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych (Dz.U. L 39 z 9.2.2013, s. 1).

strony materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem jest w dalszym ciągu wysokie i stale się zmienia.

- (4) Należy zatem jeszcze bardziej zaostrzyć i zharmonizować system zapobiegania nielegalnemu wytwarzaniu materiałów wybuchowych w związku ze zmieniającymi się zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego spowodowanymi terroryzmem i innymi poważnymi działaniami przestępczymi. Należy również zapewnić swobodny przepływ prekursorów materiałów wybuchowych na rynku wewnętrznym, a także promować konkurencyjność podmiotów gospodarczych i zachęcać je do innowacji, np. poprzez stworzenie warunków dla opracowywania bezpieczniejszych substancji chemicznych zastępujących prekursory materiałów wybuchowych.
- (5) Do kryteriów określania, które środki powinny mieć zastosowanie do których prekursorów materiałów wybuchowych, należą poziom zagrożenia związanego z danym prekursorem materiału wybuchowego, wielkość obrotu danym prekursorem materiału wybuchowego oraz możliwość określenia poziomu stężenia, poniżej którego prekursor materiału wybuchowego mógłby być nadal używany do celów zgodnych z prawem, dla których jest udostępniany, i jest znacznie mniej prawdopodobne, że mógłby być wykorzystany do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych.
- (6) Przeciętni użytkownicy nie powinni mieć możliwości nabywania, wprowadzania, posiadania ani użycia tych prekursorów materiałów wybuchowych w stężeniach większych lub równych niż określone stężenia graniczne. Jednak właściwe jest umożliwienie przeciętnemu użytkownikowi nabywania, wprowadzania, posiadania lub używania niektórych prekursorów materiałów wybuchowych powyżej tego stężenia granicznego, do celu zgodnego z prawem, o ile posiadają oni stosowne pozwolenie.
- (7) Pozwolenia mogą być udzielane wyłącznie dla substancji w stężeniach nieprzekraczających górnej granicy określonej w niniejszym rozporządzeniu. Powyżej tej górnej granicy ryzyko nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych przeważa nad drobnymi, zgodnymi z prawem zastosowaniami prekursorów materiałów wybuchowych przez przeciętnych użytkowników, w których to zastosowaniach ten sam efekt można osiągnąć, korzystając z substancji zastępczych lub niższych stężeń. W niniejszym rozporządzeniu należy również określić, jakie okoliczności powinny być brane pod uwagę przez właściwe organy przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu pozwolenia. Powinno to, wraz z formularzem załączonym do niniejszego rozporządzenia, ułatwić uznawanie pozwoleń w innych państwach członkowskich stosujących system pozwoleń.
- (8) W celu stosowania ograniczeń i kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu podmioty gospodarcze sprzedające produkty użytkownikom zawodowym lub przeciętnym użytkownikom posiadającym pozwolenie powinny opierać się na informacjach udostępnionych na wcześniejszym etapie łańcucha dostaw. Każdy podmiot gospodarczy w łańcuchu dostaw powinien zatem informować odbiorcę danego prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom, że udostępnianie, wprowadzanie, posiadanie lub używanie danego prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom określonym w niniejszym rozporządzeniu, na przykład poprzez dołączenie odpowiedniej etykiety lub sprawdzenie, czy odpowiednia etykieta została dołączona, lub poprzez zawarcie tej informacji w karcie charakterystyki

sporządzonej zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady³².

- (9) Różnica między podmiotem gospodarczym a użytkownikiem zawodowym polega na tym, że podmiot gospodarczy udostępnia innej osobie prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom, natomiast użytkownik zawodowy nabywa lub wprowadza prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom jedynie na swój własny użytek. Podmioty gospodarcze sprzedające produkty użytkownikom zawodowym lub przeciętnym użytkownikom posiadającym pozwolenie powinny upewnić się, że ich pracownicy zajmujący się sprzedażą prekursorów materiałów wybuchowych znają produkty oferowane przez podmiot gospodarczy i zawierające prekursory materiałów wybuchowych, na przykład poprzez dodanie takiej informacji do kodu kreskowego produktu.
- (10) Rozróżnienie między użytkownikiem zawodowym, któremu można udostępniać prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, a przeciętnym użytkownikiem, któremu nie można ich udostępniać, zależy od tego, czy dana osoba zamierza używać prekursora materiału wybuchowego do celów związanych ze swoją konkretną działalnością handlową, rzemieślniczą lub zawodową. Podmioty gospodarcze nie powinny zatem udostępniać prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom osobie fizycznej ani prawnej prowadzącej działalność zawodową w dziedzinie, w której dany prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom nie jest zwykle wykorzystywany do celów zawodowych.
- (11) Obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia powinny mieć również zastosowanie do przedsiębiorstw prowadzących działalność w internecie, w tym do platform internetowych. Podmioty gospodarcze prowadzące działalność w internecie powinny zatem również przeszkolić swoich pracowników i dysponować odpowiednimi procedurami wykrywania podejrzanych transakcji. Ponadto nie powinny one udostępniać prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom przeciętnym użytkownikom w państwach członkowskich innych niż te, które utrzymują lub ustanawiają system pozwoleń zgodny z niniejszym rozporządzeniem, i dopiero po sprawdzeniu, że dany przeciętny użytkownik posiada licencję. Po zweryfikowaniu tożsamości potencjalnego klienta, na przykład poprzez mechanizmy, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014³³, podmiot gospodarczy powinien sprawdzić, czy wydane pozwolenie obejmuje daną transakcję, na przykład poprzez fizyczną kontrolę licencji w momencie dostawy lub, za zgodą potencjalnego klienta, poprzez kontakt z właściwym organem w przypadku państw członkowskich, które umożliwiają sprawdzenie wydanych przez nie pozwoleń. Przedsiębiorstwa prowadzące działalność w internecie powinny również, podobnie jak przedsiębiorstwa prowadzące działalność offline, domagać się od użytkowników zawodowych deklaracji na temat zastosowania.
- (12) W zakresie, w jakim platformy internetowe jedynie pośredniczą między podmiotami gospodarczymi z jednej strony a przeciętnymi użytkownikami, użytkownikami zawodowymi i rolnikami z drugiej strony, nie należy nakładać na nie zobowiązań do przeszkolenia pracowników zajmujących się sprzedażą prekursorów materiałów

³² Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

wybuchowych podlegających ograniczeniom, weryfikacji tożsamości (i w stosownych przypadkach pozwolenia) potencjalnego klienta i domagania się innych informacji od potencjalnego klienta. Biorąc jednak pod uwagę centralną rolę platform internetowych jako pośrednika w transakcjach internetowych, również w sprzedaży prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, powinny one w sposób jasny i skuteczny informować użytkowników, którzy zamierzają udostępnić prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom za pośrednictwem ich usług, o ich obowiązkach wynikających z niniejszego rozporządzenia. Ponadto platformy internetowe działające w roli pośrednika powinny wprowadzić środki pomagające użytkownikom w dopełnieniu obowiązków dotyczących weryfikacji, na przykład zapewniając narzędzia ułatwiające weryfikację pozwoleń. Wszystkie obowiązki nałożone niniejszym rozporządzeniem na platformy internetowe działające w roli pośrednika powinny pozostawać bez uszczerbku dla art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁴.

- (13) Aby poprawić stosowanie rozporządzenia w praktyce, zarówno podmioty gospodarcze, jak i organy publiczne powinny zapewnić odpowiednie szkolenie w zakresie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny powołać organy kontroli i organizować regularne kampanie informacyjne, ukierunkowane na specyfikę każdego sektora, oraz prowadzić stały dialog z podmiotami łańcucha dostaw, w tym z podmiotami działającymi przez internet.
- (14) Wybór substancji wykorzystywanych przez przestępców do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych może się szybko zmieniać. Należy zatem zapewnić możliwość obejmowania systemem przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu dodatkowych substancji, w razie konieczności w trybie pilnym. Aby uwzględnić tendencje w zakresie niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu uzupełniania wykazu substancji, których nie udostępnia się przeciętnym użytkownikom, wprowadzania zmian w dopuszczalnych wartościach stężenia niektórych substancji podlegających ograniczeniom na mocy niniejszego rozporządzenia, powyżej których nie udostępnia się ich przeciętnym użytkownikom, oraz uzupełniania wykazu substancji, w odniesieniu do których mają być zgłaszane podejrzane transakcje. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.³⁵. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (15) Aby uwzględnić substancje jeszcze nieobjęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, ale co do których jedno z państw członkowskich znajduje

³⁴ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (*dyrektywa o handlu elektronicznym*) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

³⁵ Dz.U. L 123 z 12.5. 2016, s. 1.

uzasadnione powody, aby sądzić, że mogłyby one zostać użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, wprowadza się klauzulę ochronną przewidującą odpowiednią procedurę unijną. Ponadto z uwagi na szczególne zagrożenia, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, należy zezwolić państwom członkowskim, w pewnych okolicznościach, na przyjmowanie środków ochronnych, w tym w odniesieniu do substancji już objętych środkami ochronnymi na mocy niniejszego rozporządzenia.

- (16) Ramy regulacyjne zostałyby uproszczone poprzez przeniesienie z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 do niniejszego rozporządzenia odpowiednich ograniczeń związanych z bezpieczeństwem i dotyczących udostępniania azotanów amoniu. W związku z tym należy skreślić pkt 2 i 3 w pozycji 58 załącznika XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.
- (17) Należy uchylić rozporządzenie (UE) nr 98/2013.
- (18) Niniejsze rozporządzenie wymaga przetwarzania danych osobowych, a następnie ich ujawniania osobom trzecim w przypadku podejrzanych transakcji. To przetwarzanie i ujawnianie oznacza ingerencję w podstawowe prawo do życia prywatnego oraz prawo do ochrony danych osobowych. Należy zatem zagwarantować odpowiednią ochronę podstawowego prawa do ochrony danych osobowych jednostkom, których dane osobowe są przetwarzane w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia. Przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia podlega przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679³⁶. Przetwarzanie danych osobowych w związku z udzielaniem pozwoleń i zgłaszaniem podejrzanych transakcji powinno zatem odbywać się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679, z uwzględnieniem ogólnych zasad ochrony danych, takich jak zgodność z prawem, rzetelność i przejrzystość, ograniczenie celu, minimalizacja danych, prawidłowość, ograniczenie przechowywania, integralność i poufność oraz wymóg poszanowania dla praw podmiotu danych.
- (19) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia na podstawie pięciu kryteriów efektywności, skuteczności, przydatności, spójności i wartości dodanej UE oraz powinna zapewnić podstawę oceny skutków ewentualnych dalszych środków. Informacje powinny być zbierane regularnie jako wkład w ocenę niniejszego rozporządzenia.
- (20) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia – a mianowicie ograniczenie dostępu przeciętnych użytkowników do prekursorów materiałów wybuchowych – nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki ograniczenia możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane przepisy dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania substancji lub mieszanin, które mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, w celu ograniczenia ich dostępności dla ogółu społeczeństwa, oraz przepisy zapewniające odpowiednie zgłaszanie podejrzanych transakcji w ramach całego łańcucha dostaw.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza innych bardziej rygorystycznych przepisów prawa unijnego dotyczących substancji wymienionych w załącznikach I i II.

Artykuł 2

Zakres

1. Rozporządzenie ma zastosowanie do substancji wymienionych w załącznikach I i II oraz do mieszanin i substancji zawierających takie substancje.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
 - a) wyrobów w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
 - b) wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE³⁷;
 - c) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do użytku niekomercyjnego, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, organy ścigania lub straż pożarną;
 - d) wyposażenia pirotechnicznego objętego zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/90/UE³⁸;
 - e) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym;
 - f) spłonek przeznaczonych do zabawek;
 - g) produktów leczniczych legalnie udostępnionych przeciętnym użytkownikom na podstawie recepty lekarskiej zgodnie z właściwym prawem krajowym.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „substancja” oznacza substancję w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;

³⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 27).

³⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/90/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie wyposażenia morskiego i uchylająca dyrektywę Rady 96/98/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 146).

- 2) „mieszanina” oznacza mieszaninę w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 3) „wyrób” oznacza wyrób w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 4) „udostępnianie” oznacza dostarczanie, za opłatą lub bezpłatnie;
- 5) „wprowadzanie” oznacza akt wprowadzenia substancji na terytorium danego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państwa trzeciego;
- 6) „używanie” oznacza każde przetwarzanie, opracowanie, przechowywanie, obrabianie lub mieszanie substancji, w tym wytwarzanie wyrobów lub inne wykorzystywanie;
- 7) „przeciętny użytkownik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która potrzebuje prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom do celów niezwiązanych z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;
- 8) „użytkownik zawodowy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma uzasadnioną potrzebę w odniesieniu do prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom do celów związanych z wykonywaną działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, z wyłączeniem udostępnienia tego prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom innej osobie.
- 9) „podmiot gospodarczy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub organ publiczny lub grupę takich osób lub organów, która dostarcza prekursorów materiałów wybuchowych podlegające regulacji lub świadczy usługi związane z prekursorami materiałów wybuchowych podlegającym regulacji na rynku offline lub internetowym, w tym platformy internetowe;
- 10) „platforma internetowa działająca jako pośrednik” oznacza dostawcę usług pośrednictwa, który umożliwia – podmiotom gospodarczym z jednej strony oraz przeciętnym użytkownikom, użytkownikom zawodowym i rolnikom z drugiej strony – zawieranie transakcji dotyczących prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji za pośrednictwem internetowych umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług z podmiotami gospodarczymi, na stronie platformy internetowej lub na stronie internetowej podmiotu gospodarczego, która wykorzystuje usługi informatyczne oferowane przez platformę internetową;
- 11) „prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom” oznacza substancję wymienioną w załączniku I w stężeniu wyższym niż, lub w przypadku azotanu amonu w stężeniu równym lub wyższym niż, odpowiednie stężenie graniczne określone w kolumnie 2 w tym załączniku i obejmuje mieszaninę lub inną substancję, w której dana substancja jest obecna w stężeniu wyższym niż, lub w przypadku azotanu amonu w stężeniu równym lub wyższym niż, odpowiednie stężenie graniczne;
- 12) „prekursor materiału wybuchowego podlegający regulacji” oznacza substancję wymienioną w załączniku I lub II i obejmuje mieszaninę lub inną substancję, w której obecna jest dana substancja wymieniona w tych załącznikach;
- 13) „działalność rolnicza” oznacza produkcję, hodowlę lub uprawę produktów rolnych, w tym zbiory, dojenie, hodowlę zwierząt oraz utrzymywanie zwierząt dla celów gospodarczych, lub utrzymywanie gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej

z ochroną środowiska zgodnie z art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013³⁹;

- 14) „rolnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną bądź grupę osób fizycznych lub prawnych, bez względu na status prawny takiej grupy i jej członków w świetle prawa krajowego, których gospodarstwo rolne jest położone na obszarze objętym zakresem terytorialnym Traktatów, określonym w art. 52 TUE w związku z art. 349 i 355 TFUE, oraz która prowadzi działalność rolniczą.

Artykuł 4

Swobodny przepływ

O ile niniejsze rozporządzenie lub inne akty prawne Unii nie stanowią inaczej, państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają udostępniania prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji.

Artykuł 5

Udostępnianie, wprowadzanie, posiadanie i używanie

1. Prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom nie są udostępniane przeciętnym użytkownikom, wprowadzane, posiadane ani używane przez nich.
2. Ust. 1 nie ma zastosowania do azotanu amonu (CAS RN 6484-52-2), który jest udostępniany rolnikom, wprowadzany, posiadany lub używany przez rolników, na potrzeby działalności rolniczej prowadzonej w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu pracy i niekoniecznie w zależności od powierzchni gruntów.
3. Państwo członkowskie może utrzymać lub ustanowić system pozwoleń umożliwiający udostępnianie przeciętnym użytkownikom lub wprowadzanie, posiadanie i używanie przez nich prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, w stężeniach nieprzekraczających odpowiednich stężeń granicznych określonych w kolumnie 3 w załączniku I.

W ramach takiego systemu przeciętny użytkownik otrzymuje i na żądanie okazuje pozwolenie na nabywanie, wprowadzanie, posiadanie i używanie prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, wydane zgodnie z art. 6 przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym dany prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom ma być nabyty, wprowadzony, posiadany lub używany.

4. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich wprowadzanych przez nie środkach wdrożenia systemu pozwoleń, o którym mowa w ust. 3. W powiadomieniu określa się prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których państwo członkowskie prowadzi system pozwoleń zgodnie z ust. 3.
5. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz środków zgłoszonych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 4.

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

Artykuł 6

Pozwolenia

1. Każde państwo członkowskie, które wydaje pozwolenia przeciętnym użytkownikom mającym uzasadniony interes, aby nabyć, wprowadzać, posiadać lub używać prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, określa zasady dotyczące udzielania pozwoleń przewidzianych w art. 5 ust. 3. Rozpatrując wniosek o udzielenie pozwolenia, właściwy organ państwa członkowskiego uwzględnia wszystkie istotne okoliczności, a w szczególności:
 - a) zgodność z prawem zamierzonego zastosowania substancji;
 - b) dostępność niższych stężeń lub substancji zastępczych, które pozwoliłyby osiągnąć podobny wynik;
 - c) informacje na temat osoby ubiegającej się o pozwolenie, w tym informacje dotyczące wcześniejszych wyroków tej osoby wydanych w dowolnym miejscu w Unii;
 - d) proponowane rozwiązania w zakresie składowania zapewniające bezpieczne przechowywanie prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom.
2. Pozwolenia odmawia się, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by wątpić w to, że zamierzone zastosowanie jest zgodne z prawem lub że użytkownik zamierza użyć substancji do celu zgodnego z prawem.
3. Właściwy organ może zdecydować, w jaki sposób ograniczyć ważność pozwoleń: poprzez jednorazowe lub wielokrotne użycie w okresie nieprzekraczającym trzech lat. Właściwy organ może zobowiązać posiadacza pozwolenia do wykazania, aż do wyznaczonego wygaśnięcia pozwolenia, że warunki, na których pozwolenie zostało przyznane, są nadal spełnione. W pozwoleniu wymienia się prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których zostało wydane pozwolenie.
4. Właściwe organy mogą zażądać od wnioskodawców uiszczenia opłaty za wniosek o udzielenie pozwolenia. Opłata ta nie może przekraczać kosztów rozpatrzenia wniosku.
5. Właściwy organ może zawiesić lub wycofać pozwolenie, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że warunki, na jakich pozwolenie zostało wydane, nie są już spełniane.
6. Odwołania od jakiejkolwiek decyzji właściwego organu, jak również spory dotyczące spełnienia warunków pozwolenia, rozpatruje odpowiedni organ odpowiedzialny na mocy prawa krajowego.
7. Państwo członkowskie prowadzące system pozwoleń, o którym mowa w art. 5 ust. 3, może uznawać pozwolenia wydane przez inne państwa członkowskie.

Państwa członkowskie mogą korzystać z formatu wydawania pozwoleń określonego w załączniku III.

8. Informacje o wcześniejszych wyrokach skazujących w innych państwach członkowskich, o których mowa w ust. 1 lit. c), uzyskuje się za pośrednictwem

systemu ustanowionego na mocy decyzji ramowej Rady 2009/315/WSiSW⁴⁰. Odpowiedzi na żądania informacji udzielają organy centralne, o których mowa w art. 3 tej decyzji ramowej, w ciągu 20 dni roboczych od daty otrzymania wniosku.

9. Pozwolenia wydane przez państwo członkowskie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 98/2013, które nadal obowiązują w dniu [*dzień rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], tracą ważność w tym dniu. Każde państwo członkowskie może podjąć decyzję, na wniosek posiadacza pozwolenia, o potwierdzeniu, odnowieniu lub przedłużeniu pozwoleń wydanych w tym państwie członkowskim, jeżeli prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom mogą być objęte pozwoleniem zgodnie ze stężeniami granicznymi określonymi w kolumnie 3 w załączniku I oraz jeżeli właściwy organ uzna, że spełnione są wymogi dotyczące wydawania pozwoleń, o których mowa w ust. 1. W takich potwierdzeniach, odnowieniach i przedłużeniach należy przestrzegać limitu czasowego określonego w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 7

Informacje w łańcuchu dostaw

1. Podmiot gospodarczy, który udostępnia prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom innemu podmiotowi gospodarczemu, informuje ten podmiot gospodarczy, że nabycie, posiadanie lub używanie tego prekursora materiału wybuchowego podlegającego ograniczeniom przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniu określone w art. 5 ust. 1 i 3.
2. Podmiot gospodarczy, który udostępnia prekursorów materiałów wybuchowych podlegające regulacji użytkownikowi zawodowemu lub przeciętnemu użytkownikowi zgodnie z art. 5 ust. 3, zapewnia i jest w stanie wykazać właściwym organom, o których mowa w art. 11, że jego pracownicy zajmujący się sprzedażą prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji:
 - a) są świadomi, że oferowane przez nich produkty zawierają prekursorów materiałów wybuchowych podlegające regulacji;
 - b) są poinformowani o obowiązkach wynikających z art. 5–9 niniejszego rozporządzenia.
3. Platforma internetowa działająca jako pośrednik wprowadza środki zapewniające poinformowanie użytkowników udostępniających prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom za pośrednictwem jej usług o ich obowiązkach wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Weryfikacja przy sprzedaży

1. Podmiot gospodarczy, który udostępnia przeciętnemu użytkownikowi prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom zgodnie z art. 5 ust. 3, przy każdej transakcji żąda przedłożenia dowodu tożsamości i pozwolenia zgodnie z systemem ustanowionym przez państwo członkowskie, w którym prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom jest udostępniany.

⁴⁰ Decyzja ramowa Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji (Dz.U. L 93 z 7.4.2009, s. 23).

2. W celu sprawdzenia, czy potencjalny klient jest użytkownikiem zawodowym lub rolnikiem, podmiot gospodarczy, który udostępnia użytkownikowi zawodowemu lub rolnikowi prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom przy każdej transakcji żąda:
 - a) informacji o działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej potencjalnego klienta;
 - b) informacji o zamierzonym zastosowaniu prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom przez potencjalnego klienta.
3. Na potrzeby weryfikacji zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz wykrywania nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych i zapobiegania mu, podmioty gospodarcze przechowują dane, o których mowa w ust. 2, wraz z nazwą lub nazwiskiem i adresem klienta, przez okres jednego roku od daty transakcji. W tym okresie dane udostępniane są do kontroli na żądanie właściwych organów kontrolnych lub organów egzekwowania prawa.
4. Platforma internetowa działająca jako pośrednik, wprowadza środki pomagające zapewnić przestrzeganie obowiązków wynikających z niniejszego artykułu przez użytkowników udostępniających prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom.

Artykuł 9

Zgłaszanie podejrzanych transakcji, zniknięć i kradzieży

1. Na potrzeby wykrywania nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych i zapobiegania mu podmioty gospodarcze zgłaszają transakcje dotyczące prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji, w tym transakcje z użytkownikami zawodowymi, jeżeli istnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, że substancja lub mieszanina jest przeznaczona do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych.

Podmioty gospodarcze zgłaszają takie podejrzane transakcje po uwzględnieniu wszystkich okoliczności, a zwłaszcza jeżeli potencjalny klient zachowuje się w co najmniej jeden z następujących sposobów:

- a) wydaje się niepewny, jeśli chodzi o zamierzone zastosowanie prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji;
- b) wydaje się niezaznajomiony z zamierzonym zastosowaniem prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji lub nie może go w wiarygodny sposób wyjaśnić;
- c) zamierza nabyć prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji w ilościach, kombinacjach lub stężeniach nietypowych dla użytku zgodnego z prawem;
- d) nie chce przedłożyć dowodu tożsamości, podać miejsca zamieszkania lub potwierdzić, w stosownych przypadkach, statusu użytkownika zawodowego lub podmiotu gospodarczego;
- e) nalega na skorzystanie z nietypowych metod płatności, w tym płatności dużą ilością gotówki.

2. Podmioty gospodarcze, inne niż platformy internetowe działające jako pośrednik, dysponują procedurami służącymi wykrywaniu podejrzanych transakcji, ukierunkowanymi na środowisko, w którym oferowane są prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji.
3. Podmioty gospodarcze mogą odmówić przeprowadzenia podejrzanej transakcji i w ciągu 24 godzin zgłaszają podejrzaną transakcję lub próbę transakcji, w miarę możliwości wraz z tożsamością klienta, krajowemu punktowi kontaktowemu państwa członkowskiego, w którym miała miejsce dana transakcja lub próba transakcji.
4. Każde państwo członkowskie ustanawia jeden krajowy punkt kontaktowy lub większą ich liczbę, wyraźnie podając ich numery telefonu i adresy poczty elektronicznej na potrzeby zgłaszania podejrzanych transakcji. Krajowe punkty kontaktowe są dostępne całodobowo.
5. Podmioty gospodarcze i użytkownicy zawodowi zgłaszają znaczące przypadki zniknięć i kradzieży prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji do krajowego punktu kontaktowego państwa członkowskiego, w którym zniknięcie lub kradzież miały miejsce. Przy podejmowaniu decyzji o tym, czy zniknięcie lub kradzież są znaczące, biorą oni pod uwagę fakt, czy dana ilość jest nietypowa przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy.
6. Przeciętni użytkownicy, którzy nabyli prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom zgodnie z art. 5 ust. 3, zgłaszają znaczące przypadki zniknięć i kradzieży prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom do krajowego punktu kontaktowego w państwie członkowskim, w którym zaginięcie lub kradzież miały miejsce.

Artykuł 10

Szkolenia i kampanie informacyjne

1. Państwa członkowskie zapewniają szkolenia dla organów ścigania, służb interwencyjnych i organów celnych w zakresie rozpoznawania substancji i mieszanin będących prekursorami materiałów wybuchowych podlegającymi regulacji w czasie pełnienia obowiązków oraz w zakresie reagowania w odpowiednim czasie i we właściwy sposób na podejrzaną działalność.
2. Państwa członkowskie organizują, co najmniej dwa razy do roku, kampanie informacyjne, ukierunkowane na specyfikę każdego z różnych sektorów stosujących prekursory materiałów wybuchowych podlegające regulacji.

Artykuł 11

Krajowe organy kontrolne

1. Każde państwo członkowskie zapewnia dyspozycyjność właściwych organów przeprowadzających inspekcje i kontrole prawidłowego stosowania art. 4–9 niniejszego rozporządzenia.
2. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby właściwe organy, o których mowa w ust. 1, dysponowały uprawnieniami w zakresie prowadzenia dochodzeń, niezbędnymi do prawidłowego wykonywania ich zadań.

3. Każde państwo członkowskie udostępnia właściwym organom, o których mowa w ust. 1, odpowiednie zasoby, umożliwiające im, wraz z innymi dostępnymi zasobami, terminowe i skuteczne wykonywanie zadań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 12

Wytyczne

1. Komisja regularnie aktualizuje, po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, wytyczne mające wspierać łańcuch dostaw substancji chemicznych oraz, w stosownych przypadkach, właściwe organy w ułatwianiu współpracy między właściwymi organami a podmiotami gospodarczymi. Wytyczne te zawierają w szczególności:
 - a) informacje o przeprowadzaniu kontroli;
 - b) informacje o stosowaniu ograniczeń i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu w odniesieniu do prekursorów materiałów wybuchowych podlegających regulacji, zamawianych na odległość przez przeciętnych użytkowników i użytkowników zawodowych;
 - c) informacje o ewentualnych środkach, które mogą zostać wprowadzone przez platformy internetowe działające jako pośrednik, w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem;
 - d) informacje o wymianie stosownych informacji między właściwymi organami i krajowymi punktami kontaktowymi oraz między państwami członkowskimi;
 - e) inne informacje, które mogą zostać uznane za użyteczne.
2. Właściwe organy zapewniają, aby wytyczne przewidziane w ust. 1 były regularnie rozpowszechniane w sposób uznany za odpowiedni przez właściwe organy, zgodnie z celami wytycznych.

Artykuł 13

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich wdrożenie. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 14

Klauzula ochronna

1. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by sądzić, że konkretna substancja niewymieniona w załączniku I lub II mogłaby zostać użyta do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, może ono ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji – lub dowolnej mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję – lub zabronić jej udostępniania, lub może określić, że należy zgłaszać podejrzone transakcje dotyczące tej substancji zgodnie z art. 9.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by sądzić, że konkretna substancja wymieniona w załączniku I mogłaby zostać użyta do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych w niższym stężeniu niż stężenia graniczne określone kolumnie 2 lub 3 w załączniku I, może ono jeszcze bardziej ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji lub zabronić jej udostępniania przez określenie niższego stężenia granicznego.
3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by ustalić stężenie graniczne, powyżej którego substancja wymieniona w załączniku II powinna podlegać ograniczeniom mającym już zastosowanie do prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, może ono ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji lub zabronić jej udostępniania przez określenie maksymalnego dopuszczalnego stężenia.
4. Państwo członkowskie wprowadzające ograniczenia lub zakazy w odniesieniu do substancji zgodnie z przepisami ust. 1, 2 lub 3 niezwłocznie informuje o tym Komisję i inne państwa członkowskie, podając powody decyzji.
5. W świetle informacji przekazanych na mocy ust. 4 Komisja niezwłocznie analizuje, czy należy przygotować zmiany załączników zgodnie z art. 15 ust. 1 lub przygotować wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę załączników. Zainteresowane państwa członkowskie w stosownych przypadkach zmieniają lub uchylają środki krajowe, aby uwzględnić wszelkie takie zmiany załączników.
6. Bez uszczerbku dla ust. 5 Komisja może, po konsultacji z danym państwem członkowskim oraz w stosownych przypadkach z osobami trzecimi, zdecydować, że środek wprowadzony przez państwo członkowskie nie jest uzasadniony, i zwrócić się do państwa członkowskiego o jego wycofanie.

Artykuł 15

Zmiany w załącznikach

1. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16 w odniesieniu do dodania substancji do załącznika I oraz zmian stężeń granicznych w załączniku I w zakresie, w jakim jest to konieczne w celu uwzględnienia tendencji w niezgodnym z przeznaczeniem wykorzystywaniu substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych lub na podstawie badań i testów, a także w odniesieniu do dodania substancji do załącznika II, w przypadku gdy jest to konieczne w celu uwzględnienia tendencji w zakresie niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych. Komisja w ramach przygotowań aktów delegowanych przeprowadza konsultacje z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, w szczególności z sektorem chemicznym i detalicznym.

Jeżeli, w przypadku nagłej zmiany oceny ryzyka związanego z niezgodnym z przeznaczeniem wykorzystaniem substancji do wytwarzania nielegalnych materiałów wybuchowych, zachodzi szczególnie pilna potrzeba, do aktów delegowanych przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem ma zastosowanie procedura, o której mowa w art. 17.
2. Komisja przyjmuje oddzielny akt delegowany w odniesieniu do każdej substancji dodawanej do załącznika I, każdej zmiany stężenia granicznego w załączniku I i każdej nowej substancji dodawanej do załącznika II. Każdy akt delegowany opiera się na analizie wykazującej, że żadna zmiana najprawdopodobniej nie prowadzi do

nieproporcjonalnych obciążeń podmiotów gospodarczych lub konsumentów, przy uwzględnieniu celów, które mają być realizowane.

Artykuł 16

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 15, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia [*data wejścia w życie*]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 15, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 15 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 17

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt natychmiast po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 18

Zmiana w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006

W załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, w pozycji 58 tabeli zawierającej oznaczenia substancji, grup substancji i mieszanin oraz warunki ograniczenia, w kolumnie 2 skreśla się skreśla się pkt 2 i 3.

Artykuł 19

Uchylenie rozporządzenia (UE) nr 98/2013

1. Rozporządzenie (UE) nr 98/2013 traci moc z dniem [*data rozpoczęcia stosowania*] r.
2. Odesłania do rozporządzenia (UE) nr 98/2013 odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20

Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji [*rok od daty rozpoczęcia stosowania*], a następnie co roku, następujące informacje:
 - a) liczbę zgłoszonych podejrzanych transakcji, przypadków zniknięcia i kradzieży;
 - b) liczbę otrzymanych wniosków o wydanie pozwolenia, o których mowa w art. 5 ust. 3, a także liczbę wydanych pozwoleń oraz najczęstsze powody odmowy udzielenia pozwolenia;
 - c) informacje dotyczące kampanii informacyjnych, o których mowa w art. 10 ust. 2;
 - d) informacje dotyczące przeprowadzonych kontroli, o których mowa w art. 11, w tym liczbę kontroli i liczbę objętych nimi podmiotów gospodarczych.
2. Przedkładając Komisji informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), c) i d), państwa członkowskie dokonują rozróżnienia co do tego, które zgłoszenia, działania i kontrole odnoszą się do działalności online, a które do działalności offline.

Artykuł 21

Program monitorowania

Najpóźniej [*rok po wejściu w życie*] Komisja ustala szczegółowy program monitorowania produktów, rezultatów i skutków niniejszego rozporządzenia.

W programie monitorowania określa się sposób gromadzenia danych i innych niezbędnych dowodów oraz odstępy czasu, w których mają być gromadzone dane i inne niezbędne dowody. Wskazane są w nim również działania podejmowane przez Komisję i przez państwa członkowskie w celu gromadzenia i analizowania danych oraz innych dowodów.

Państwa członkowskie przekazują Komisji dane i inne dowody niezbędne do monitorowania.

Artykuł 22

Ocena

Nie wcześniej niż *[sześć lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]* Komisja dokonuje oceny niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z najważniejszych ustaleń. Ocenę przeprowadza się zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania.

Artykuł 23

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Rozporządzenie stosuje się od dnia *[rok od daty wejścia w życie]*.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący